

Sygn. akt VIII C 1244/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Małgorzata Kontrym

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Łukiańczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **C. I.N. S. F. I. Z. z siedzibą w W.**

przeciwko: **T. K.**

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 kwietnia 2013 r. do Sądu Rejonowego w Lublinie strona powodowa C. I.N. S. F. I. Z. z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanej T. K. kwoty 1460,66 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła, iż wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 15 stycznia 2009 r. przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. umowy nr tempo_ (...). W dniu 15 stycznia 2009 r. T. F. Sp. z o.o. dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności na rzecz strony powodowej. Tym samym strona powodowa stała się wierzycielem pozwanego, w związku z czym pisemnie poinformowała pozwaną o dokonaniu przelewu wierzytelności oraz wezwała pozwaną do uregulowania zaległości finansowych. Wskazała, że na wartość przedmiotu sporu składa się kwota 666,67 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 613,33 zł tytułem odsetek umownych oraz kwota 180,66 zł tytułem odsetek od kapitału liczonych od dnia 16.01.2009 r. do dnia 13.04.2012 r.

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód Wydział VI Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia (k. 9).

Pismem z dnia 10 grudnia 2013 r. usuwającym braki formalne pozwu, strona powodowa wskazała, iż pozwana zawarła umowę pożyczki z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. (poprzednikiem prawnym T. F. Sp. z o.o.) w dniu 24.11.2004 r. Na podstawie wskazanej umowy pozwana zaciągnęła zobowiązanie w łącznej wysokości 1920 zł, na które składały się kwota 1000 zł tytułem pożyczki netto, kwota 150 zł tytułem oprocentowania, którego roczna stopa wynosiła 15 % oraz kwota 770 zł tytułem opłaty administracyjnej. Pożyczka miała być spłacona w dwunastu równych ratach po 160 zł każda. Wskazała, iż pozwana spłaciła na rzecz T. F. kwotę 640 zł, w związku z czym do spłaty pozostała kwota w wysokości 1280 zł, na którą składają się kwota 666,67 zł tytułem niespłaconego kapitału oraz kwota 613,33 zł tytułem niespłaconego oprocentowania i opłaty administracyjnej. Ponadto strona powodowa doprecyzowała, iż odsetki od kapitału naliczone zostały od kwoty niespłaconego kapitału, od dnia 16.01.2009 r. do dnia wniesienia pozwu tj. do dnia

13.04.2012 r., co daje kwotę 280,66 zł. Jednakże wskazała, iż pomniejszyła tę należność o dokonaną przez pozwaną w dniu 1 października 2010 r. wpłatę w wysokości 100 zł.

Na rozprawie w dniu 5 marca 2013 r. pozwana przyznała, iż zawarła umowę pożyczki z (...) Sp. z o.o. Jednakże z uwagi na kłopoty finansowe nie wywiązała się w pełni z zaciągniętego zobowiązania. Wskazała również, iż pożyczka ta została zawarta kilka lat temu, w związku z czym uważa, iż roszczenie z tytułu tej umowy przedawniło się.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 listopada 2004 r. pozwana T. K. zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Zgodnie z treścią zawianego stosunku zobowiązaniowego pożyczkodawca zobowiązał się pożyczyć pozwanej 1000 zł, natomiast pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty pożyczki wraz z odsetkami umownymi i opłatą administracyjną, tj. kwoty 1920 zł w dwunastu miesięcznych ratach w wysokości 160 zł każda począwszy od dnia 24 grudnia 2004 r.

Dowód: bezsporne, a nadto:

- umowa pożyczki gotówkowej (...) k. 27-30;

- przesłuchanie pozwanej k. 51.

(...) Sp. z o.o. zmieniła nazwę firmy na T. F.

W dniu 15 stycznia 2009 r. T. F. z siedzibą w W. dokonało przelewu przysługującej jej wobec pozwanej wierzytelności na rzecz strony powodowej C. I.N. S. F. I. Z. z siedzibą w W. z tytułu zawartej w dniu 24 listopada 2004 r. umowy pożyczki.

Dowód: - umowa przelewu wierzytelności k. 33-43;

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 20.

Strona powodowa wielokrotnie wzywała pozwaną do zapłaty drogą telefoniczną oraz za pomocą wiadomości sms.

Dowód: - przesłuchanie pozwanej k. 51

W dniu 1 października 2009 r. pozwana wpłaciła na rzecz strony powodowej kwotę 100 zł.

Dowód: okoliczność bezsporna

C. I.N. S. F. I. Z. pismem z dnia 18 stycznia 2012 r. poinformował pozwaną o przelewie wierzytelności wzywając ją jednocześnie do zapłaty kwoty 1440,48 zł.

Dowód: - pismo z dnia 18 stycznia 2012 r. k. 22;

Wierzytelność przysługująca stronie powodowej wobec pozwanej na dzień 13 kwietnia 2012 r. opiewała na kwotę 1460,66 zł. Na kwotę tę składały się kapitał w kwocie 666,67 zł, odsetki umowne w kwocie 613,33 zł oraz odsetki ustawowe od kapitału liczone od dnia 16 stycznia 2009 r. do dnia 13 kwietnia 2012 r. w wysokości 180,66 zł.

Dowód: - wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 20.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, w związku z czym podlegało oddaleniu.

Strona pozwana swoje roszczenie wywodziła z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. oraz z faktu zawarcia umowy przelewu wierzytelności między stroną powodową a T. F. S. z. o. następcą prawnym (...) Sp. z o.o.

Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki. Przyznała również, iż nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania w zakresie wskazanym przez stronę powodową. Jednakże wskazała, iż uważa, że żądanie strony powodowej jest przedawnione.

Z uwagi zatem na fakt, iż stan faktyczny był między stronami bezsporny, istota sporu sprowadzała się do rozważenia, czy podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia jest uzasadniony, tym samym do oceny czy na pozwanej T. K. spoczywa obowiązek zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem na rzecz strony powodowej C. N.S. F. I. Z.

W ocenie Sądu zarzut ten zasługiwał na uwzględnienie.

Jak stanowi art. 117 k.c., roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu, co oznacza, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. W konsekwencji, jeżeli dłużnik skorzysta z przysługującego mu prawa podmiotowego i podniesie zarzut przedawnienia sąd jest zobligowany oddalić powództwo uprawnionego. Roszczenie nie gaśnie, nadal jest uznawane za prawnie istniejące, jednakże wyłączona zostaje możliwość jego przymusowego zrealizowania.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata.

W związku z tym iż przepisy regulujące umowę pożyczki nie wprowadzają szczególnego terminu przedawnienia dla roszczeń pożyczkodawcy, do roszczeń strony powodowej zastosowanie znajdzie wskazany wyżej przepis. Mając natomiast na uwadze, iż roszczenie dochodzone przez stronę powodową ma swoje źródło w umowie zawartej przez (...) Sp. z o.o. w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, stwierdzić należy, iż podlegało ono trzyletniemu terminowi przedawnienia.

Stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wskazać należy, iż roszczenie staje się wymagalne z nadejściem momentu, w którym świadczenie ma być spełnione. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania (por. wyrok SN z 3.02.2006 r., I CSK 17/05).

W rozpoznawanej sprawie roszczenie o zapłatę pierwszej raty płatnej do dnia 24 grudnia 2004 r. stało się więc wymagalne w dniu 24 grudnia 2004 r., natomiast roszczenie o zapłatę ostatniej raty płatnej do 24 listopada 2005 r. stało się wymagalne w dniu 24 listopada 2005 r.

Z upływem dnia określonego jako termin płatności rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia roszczeń. W rozpoznawanej sprawie nie nastąpiło jakiegokolwiek ze zdarzeń powodujących przerwanie lub zawieszenie biegu przedawnienia, zaś pozew wniesiono w dniu 13 kwietnia 2012 r., a więc ponad trzy lata po upływie okresu przedawnienia.

Wskazać należy ponadto, iż poprzez cesję nastąpiła zmiana podmiotowa w zakresie tego samego stosunku prawnego, zaś nabywca wierzytelności wstąpił we wszystkie prawa i zobowiązania zbywcy. Dłużnikowi przysługują zatem przeciwko nabywcy wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości przelewie (art. 513 k.c.), dotyczy to również zarzutu przedawnienia.

Z tych też powodów powództwo podlegało oddaleniu.

Na marginesie wskazać należy, iż w niniejszej sprawie nie doszło także do zrzeczenia się przez pozwaną zarzutu przedawnienia. W ocenie Sądu nie sposób uznać, iż pozwana wpłacając w 2010 r., a więc już w chwili gdy roszczenie było przedawnione na rzecz strony pozwanej kwotę 100 zł zrzekła się zarzutu przedawnienia.

Co prawda zrzeczenie się zarzutu przedawnienia może nastąpić zarówno w sposób wyraźny, jak i dorozumiany, tym samym zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia może być wyrażone przez każde zachowanie się dłużnika. Jednakże zachowanie to musi ujawniać jego wolę w tym zakresie w sposób dostateczny (por. wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 12 października 2006 r., I CSK 119/06, LEX nr 395217). Zgodnie z ogólnie przyjmowaną zasadą w prawie prywatnym, dane zachowanie może być uznane za dorozumiane oświadczenie woli o tyle tylko, o ile zamiar wywołania przez nie określonych skutków prawnych jest niewątpliwy (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 21 lipca 2004 r., V CK 620/03, LEX nr 137673; 24 września 2005 r., III CK 124/05, LEX 164184; 17 października 2008 r., I CSK 105/08, OSNC 2009, Nr 11, poz. 153).

Oceniając zachowanie pozwanej przez pryzmat przedstawionych przez nią okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż pozwana działała z zamiarem zrzeczenia się zarzutu przedawnienia. Wskazała ona, iż wpłaciła te pieniądze gdyż była nękana telefonami i wiadomościami sms od strony powodowej i takie wyjaśnienia motywu jej działania zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności jako logiczne i znajdujące oparcie w zasadach doświadczenia życiowego.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.